

3165    Eneste Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875.    3166

mindre, som min ærede Kollega, Finantsministeren, fuldstændig har udtalt sig i denne Henseende. Derimod skal jeg tillade mig bestemt at fremhæve med Hensyn til disse Spørgsmaal i og for sig og navnlig med Hensyn til det, jeg her har omtalt, at der i Realiteten ikke var meget forskjellige Anskuelser tilstede derom i det andet Thing; det var paa ingen Maade Tilfældet. Det var nemlig den almindelige Opfattelse der, at det ikke var et Spørgsmaal, man skulde kæmpe for, idet man netop gik ud fra, at Spørgsmaalet ikke dreiede sig om, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius) sagde, nemlig at Universitetet skulde opbringe sin Kapital, men derimod om, hvorvidt Universitetet skulde have et fast bestemt Tilskud fra Kommunitetet. Spørgsmaalet om Universitetets hele finantsielle Stilling blev vistnok af Flertallet i det andet Thing opfattet saaledes, at den vel i og for sig ikke nu var i sin Orden, men at den først kunde blive det ved en Opjørelse deraf i det Hele, særlig over for Staten og med Hensyn til de tidligere Bidrag fra Kommunitetet. Dette med Hensyn til Realiteten. Jeg kan ikke se rettere, end at dette er en simpul og naturlig Opfattelse, og at der ikke paa Grund af den kunde opstaa Noget, som skulde foranledige Mindretallet til nu at indtage en eiendommelig Stilling med Hensyn til en Fremtid som det dog ikke kjænder, eller overhovedet veed, hvorledes den kan komme til at stille sig. Denne Fremtid blev imidlertid antydet i visse almindelige Træk af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds, men selv derefter forekommer det mig dog endnu noget uklart, hvilken Stilling det egentlig er, som dette Mindretal vil indtage. Det er nu ganske vist saa, at den kan være saa meget mere truende, jo mere utydelig den er; men jeg maa paa den anden Side sige, at det vistnok er en Overdrivelse, naar det ærede Medlem for Frederiksborg, som talte sidst (Dinesen), fremstillede Sagen, som om dette Mindretal — jeg antager, at det ærede Medlem ikke her sigtede til Mindretallet i Finantsudvalget, men at hans Ytringer maa forstås saaledes, at det var Mindretallet i det Hele i Folkethinget, han talte om — skulde have fundet sig saaledes svigtet af Regjeringen, at det i det Hele ikke længere skulde være bundet til at udvise den kraftige og stærke Støtte ligesoverfor Regjeringen, det hidtil havde udvist. Jeg tror, at den ærede Rigsdagsmand i begge Henseender brugte for stærke Ord. Hvad den sikkre og stærke Understøttelse fra Mindretallets Side angaar, maa jeg forsiikre det ærede Medlem

at Ministeriet albrig har gjort Regning paa den; dertil har der ingen Grund været, og for saa vidt vil der altsaa ikke opstaa nogen Overraskelse for Ministeriet. Med Hensyn til det andet Punkt, nemlig at Ministeriet skulde have svigtet dette Mindretal, veed jeg ikke, hvortil den ærede Rigsdagsmand sigter, naar jeg undtager disse Punkter, som jeg tror nu ere forklarede saaledes, at det forekommer mig, der maa en ganske særegen Betragtningssaa til for at sige, at Regjeringen i det andet Thing ved Behandlingen af disse Sager har svigtet det Mindretal, som her har samstemmet med Regjeringen. Med Hensyn til de andre Love har det ærede Medlem, jeg sidst nævnte, jo selv forklaret og givet meget gode Grunde, hvorfor Ministeriet ikke har faaet Leilighed til at træde frem og at kæmpe, idet han selv saa overmaade rigtigt og træffende bemærkede, at man maatte have Nogen at slaas med, inden man begyndte at kæmpe, thi i Luften kunde man ikke kæmpe. Det ærede Medlem kan sige sig selv, og det er ogsaa blevet gjort gjældende med al mulig Beskedenhed fra min Side, at Regjeringen ikke er vegen tilbage for nogen Kamp. Det er muligt, at den ikke har kunnet kæmpe saa godt, som Andre havde kunnet det, men den har kæmpet med Udholdenhed og Styrke, og den har ikke fordulgt sin Overbevisning, men anvendt sine bedste Kræfter for at gjøre den klar. Dette vil det ærede Medlem dog maaste indrømme med en Smule Villighed, og han vil da muligvis finde Grundene til, at Regjeringen ikke er traadt stærkere frem ad andre Veie og paa anden Maade, navnlig da ikke ad den Vei, som han selv viste, at Ministeriet ikke kan beherske, idet det tilstedeværende Flertal altid har det i sin Magt at holde Forslagene tilbage; det kan ved Dagsordener og paa anden Maade borttage det Terræn, hvorpaa Kampen skulde føres. Inden jeg slutter, maa jeg dog tillade mig at gjøre en Bemærkning, som jeg glemte, da jeg talte om Vædringsforslagernes Stilling i Landstthinget, uagtet det maaste er mindre nødvendigt nu efter de Bemærkninger, den ærede Formand gjorde. Min Bemærkning fremkommer i Anledning af en Ytring, der er falden fra et æret Medlem her i Salen angaaende Landstthingets Stilling. Det ærede Medlem (Ansjær) yttrede, at Landstthinget ikke skulde vove at fremkomme med nogen virkelig Realitetsforandring paa Finantsloven; men jeg holder mig overbeviset om, at der ikke er Skygge af Grund til at sige dette. Jeg tror ikke, at der ved, hvad der er fremkommet i Landstthinget, er Skygge eller Spor